

Jap Sevdiren Kadın 58

– KOCAMANOĞLU · 22 Ekim 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-58

...

“Yine neyi bilmem gerekiyor...”

“Gördüğüm kadarıyla annen Akiko-san yabancı biri ile evlenmeni istemiyor. Anladığım kadarıyla o daha çok dizinin dibinde oturabilecek birileri olsun istiyor. Yani bizde ona içgüveyi derler siz naibu wa diyorsunuz... Kadın pek haksız da değil yani... Emekli bir karı-koca... Kendilerine bakacak birileri lazım... Bu işin hastalığı var, düşkünlüğü var... Kızını ve torunlarını yanında görmek, onlarla hayata bağlanmak istemeleri kadar doğal bir şey olabilir mi?”

“Sen benden yana mısın? Onlardan yana mı?”

“Elbette senden yanayım ama hakikatlere de sırtımızı dönemeyiz değil mi? Gerçekleri göz ardı etmekle gerçekler yok olmaz ki!”

“Bu hayat benim değil mi?”

“Elbette senin ama o kadar da değil...”

“Nasıl yani?”

“Her anne-babanın evlatları üzerinde birçok hakları vardır. Onun dünyaya gelmesi, onun besleyip büyütülerek bakılması gayet zahmetli ve emek isteyen bir durum...”

“Elbette anne-baba hakkı ama nerede ve ne şekilde yaşayacağımı benim bir tercih hakkım yok mu?”

“Elbette var ama kırıp dökerek değil, senin üzerinde hakları olanları ikna ederek olmalı... Ben henüz nerede yaşayacağıma dair bir karar verebilmiş de değilim... Bir yanda benim dünyaya gelmeme vesile olan aileme ve doktor olmamda bana emeği geçen ülkeme karşı sorumluluklarım vardır. Ben ki öyle kişilsiz ve kimliksiz yaşayanlardan da değilim... İhtisasım gereği son beş yılımı Japonya'da geçirdim. Elbette kültür ve yaşam farklılıklarından doğan zaman zaman sıkıntıları olmuyor değil... Ama olayları büyüten, kafaya takan biri değilim... Hatta burada kalmış olsam anne ve babana da bakarım... Bu benim için o kadar çok zor olmaz... Esas mesele yarın çocuklar olduğunda onların yaşam ve inanç biçimleri karşımıza büyük bir problem olarak çıkacaktır.”

“Sen de dereyi görmeden paçayı sıvıyorsun...”

“Ama şimdiden düşünmek gerekir diye düşünüyorum. Özellikle kültür ve yaşam biçimi farklılıkları birçok anlaşmazlıkların ana kaynağı olacaktır.”

“Sayın Safa Bey, bazen çok zor bir adam olup çıkıyorsun... Bu günü yaşamak varken neden gelecekle ilgili kafanı yoruyorsun ki?”

“Ayumi Hanım elbette bu günü yaşamalıyız. Bu hususta sizinle hem fikirim. Ama bir ömür boyu sürececek bir birlikteliğin temeli sağlam olarak atılırsa o birliktelik ayakta kalabilir. Aksi takdirde etrafımızda o kadar çok dramatik yabancı evlilik olaylarına şahit oluyoruz ki, aynı acıya düşmekten biz de kendimizi alamayız...”

Yüreğini ona vermiş, görünmez bir ateşle içten içe yanıyordu. Acıların insanı olgunlaştırdığına, aldığı yaralarla hayatı öğrenmeye pek hevesli değildi. Aşk yarası taşımayan aşkı bilir mi? İnsan yaralanınca yarasını saracak birini arardı ama yara insanı hakikate götürdüğünü, acının yol gösterdiğini bilememenin acemiliğindeydi. Demek ki aşk insanı yarayla sınıyordu.

Ayumi Hanımın aklı yine Kyoto’lu kadına takılmıştı. Safa’ya Kyoto’lu kadın hakkında bir şeyler anlatıyordu ama Aymi onun anlattıklarına ikna olmuyordu. Daha farklı bir durumdan bahsetmesini, gerçeği açıklamasında ısrar ettiyse de, ondan bir bilgi koparamadı. Şaka yollu başlayan el kol hareketleri, işi başka bir safhaya taşıdı. Ayumi yumruklarıyla, Safa’nın omuzlarına vuruyor, o ise gülere cevap vermesi, Ayumi daha da çıldırıyordu. El şakası bir güç gösterisine dönüştü.

...

O gece Ayumi Hanım sabaha kadar deliksiz derin bir uyku çekti. Sabah kalktığında burnuna tereyağlı yumurta kokusu geliyordu. Gözlerini ovuşturarak kokunun geldiği yere doğru yürüdü. Safa kahvaltı masasını donatmış, çay kâselerini taşıyordu. “Kalktınız mı Ayumi Hanım?” dedi.

“Kalktım günaydın... Biliyor musun bir sürü rüya gördüm... Kollarında uyuya kalmışım... Beni kollarına alarak, yatağıma taşıyordun...”

Safa güldü. “Ne rüyası kuzum? Benimle kavga ettikten sonra dizlerimde uyuyup kaldın... Ben de seni kollarıma alarak yatağına kadar taşıdım...”

“Ben seninle kavga mı ettim?”

“Kendini o kadar çok kaybetmiştin ki!”

“Ben niçin kavga ettim ki?” Ayumi Hanımın yüzü birden değişti. “Ha sen bana bir şeyler anlatıyordun... Ne idi anlattıkların? Şu Kyoto’lu kadını anlatıyordun...”

“Boş ver kuzum... Yüzünü yıka da kahvaltıya gel...”

Tuvalet ve lavaboya gidip gelen Ayumi Hanım, iştahla kahvaltısını yaptı. Safa “Bu gün doğru Murata beldesine gideceğiz. Ben masayı toplayıp, bulaşıkları halledinceye kadar sen de hazırlaniver...”

O gün konuşmaya pek zamanları olmadı. Kawasaki’den güney doğusundaki Murata’ya geçmişlerdi. Levhada Murata levhasını görünce aklına “Murata Döner” geldi. Murat Usta’nın ‘Murata Döner’ dükkânının burayla bir ilgisi yoktu ama sormadan da edemedi...

Ayumi “Murata Döner’ isminin burayla bir ilgisi olabilir mi?”

“Sanmam ama muvafık bir isim gerçekten... Murat Ustanın bu kasabadan belki haberi bile yoktur.”

Murat Ustaya telefon açtı ve Miyagi iline bağlı bu yerleşim yerinden bahsetti.

Murat Usta “Demeyin ya! Ben orayı görmem lazım... Ne yapsam ki, benimse en yoğun günlerimden birindeyim... Ama civanlarım size söz, orayı bir gün mutlaka göreceğim...”

...

Devamı Var

...

Ant-150815